

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky, Ph.D., ve věci

žalobkyně:

o. Z.,
sídlem X,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5,

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: **D. – C. s. r. o., IČO X,**
sídlem X,

zastoupena advokátem Mgr. Janem Hrudkou,
sídlem Náměstí Starosty Pavla 5, Kladno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. 002469/2017/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. 002469/2017/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města K. (dále též jen „stavební úřad“) ze dne 12. 8. 2016, č. j. OV/926/16-10/Br, kterým bylo na žádost osoby zúčastněné na řízení (dále též jen „žadatelka“) rozhodnuto o změně využití území pro účel zřízení kompostárny s prostorem pro kompostování o ploše 600 m² a maximální roční kapacitou 150 t odpadu na pozemku p. č. X v katastrálním území Z. u B. a zároveň byly stanoveny podmínky pro nové využití území.
2. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí se zakládá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a v řízení nebyly zohledněny všechny relevantní skutečnosti. Správní orgány nepřihlíděly ke skutečnosti, že při provozu kompostárny bude docházet k přesunům těžké techniky, která bude sloužit i k obsluze jiných zařízení žadatelky. Dále nebylo provedeno místní šetření odborem životního prostředí Magistrátu města K., ač to žalobkyně navrhovala z obavy, že místní podmínky neodpovídají záměru, k němuž má být pozemek využíván. Konkrétně žalobkyně poukazuje na nedostatečně zpevněný povrch, kvůli němuž může při skladování bioodpadu docházet k průsakům a kontaminaci podzemních vod.
3. Dále žalobkyně namítla, že její zastupitelstvo dne 27. 6. 2016 schválilo záměr upravit územní plán a zakázat na území obce zřizování průmyslových zón. Správní orgány na tuto skutečnost nereagovaly, třebaže byla nastolena předběžná otázka a řízení mělo být do vydání změny územního plánu přerušeno, což se nestalo. Další podstatná vada řízení spočívá podle žalobkyně v opomenutí opatřit stanovisko silničního správního úřadu (Obecního úřadu Z.). Po zjištění této skutečnosti silniční správní úřad vydal stanovisko podložené odborným posudkem autorizovaného inženýra pro dopravní stavby, které žalovaný opomenul zohlednit a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Provoz v souvislosti s kompostárnou by mohl způsobit destrukci vozovky místních komunikací a poškodit blízkou studnu. Žalovaný se nevypořádal se všemi předloženými důkazy a nenapravil vady v postupu stavebního úřadu.
4. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud nařídil provedení místního šetření orgánem ochrany životního prostředí. Kromě toho navrhla provést další důkazy, a to návrh změny územního plánu žalobkyně, vyjádření žadatelky k provozu kompostárny a odvozu jejích produktů, které bylo poskytnuto žalobkyni při jednání jejího zastupitelstva dne 2. 7. 2016, a stanovisko Obecního úřadu Z. jako silničního správního úřadu včetně odborného vyjádření, z něhož vychází.
5. Žalovaný uvedl, že stavební úřad stanovil ve svém rozhodnutí jednoznačné podmínky jak pro zajištění nepropustnosti povrchu, tak pro provoz zařízení a vymezení ukládaného odpadu. Realizací záměru nesmí dojít ke znečištění podzemních ani povrchových vod. Historicky se na pozemku těžil jíl, který je přírodním izolantem. Objemem (max. 150 tun ročně) se jedná o malou kompostárnu pro uložení biologicky rozložitelného komunálního odpadu, který nepředstavuje žádné nebezpečí. Stavební úřad vycházel z kladných vyjádření dotčených orgánů, v jejichž kompetenci je mj. ochrana životního prostředí, změna využití pozemku je v souladu s cíli obsaženými v závazné části plánu odpadového hospodářství Středočeského kraje. Provoz kompostárny je pouze sezónní (cca 25 týdnů ročně), dopravní řešení počítá s třemi menšími nákladními automobily týdně, což místní komunikace nijak nezatíží.

6. K tvrzeným procesním vadám žalovaný podotkl, že shodou záměru s platným územním plánem se stavební úřad podrobně zabýval. Plánovaná korekce územního plánu není předběžnou otázkou a nelze k ní přihlížet, a z toho důvodu nelze ani zdržovat rozhodnutí ve věci vyčkáváním úpravy územního plánu. Podle žalovaného není důvod, proč by stavební úřad v rámci povolování změny využití stávajícího areálu bývalé cihelny na malou kompostárnu měl žádat silniční správní úřad o povolení k připojení na stávající funkční komunikaci, neboť nedochází ke změně v užívání této komunikace. Materiál vyvážený dříve z cihelny byl co do objemu a hmotnosti daleko více zatěžující než vstupy a výstupy kompostárny. Běžným užíváním komunikace při dodržení limitů zatížení vozidla nemůže dojít k destrukci vozovky. Námitka vztahující se k umístění místní komunikace v blízkosti studny s předmětem napadeného rozhodnutí nesouvisí, navíc nejbližší zdroj pitné vody je od předmětné plochy vzdálen cca 100 m. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
7. V replice ze dne 20. 8. 2017 žalobkyně doplnila, že napadené rozhodnutí neobsahuje podrobnější odůvodnění vhodnosti místa, na němž má být kompostárna zřízena. S odmítnutím místního šetření, které není náročným úkonem, se žalovaný vypořádal nedostatečně a stavební úřad na návrh vůbec nereagoval. V rámci projektu nebylo zmíněno, že bude docházet k přemísťování těžké techniky. Žalobkyně vysvětlila, co ji vedlo k úpravě územního plánu. Smyslem stavebního řízení má být i ochrana zájmů obcí a jejich obyvatel, byť nejde o zákonnou podmínku pro vydání rozhodnutí, proto mělo být řízení přerušeno. Žalobkyně navrhovala žadatelce využít k obsluze kompostárny bývalou polní cestu mimo intravilán obce Z., aby nedocházelo k nežádoucím skutečnostem popsáním v odborném vyjádření; toto alternativní řešení žadatelka neakceptovala. V obci Z. není zaveden vodovod, proto je ohrožení vodních zdrojů podstatný fakt, který měl být zohledněn.
8. Žadatelka poukázala na kladná stanoviska dotčených orgánů, jimiž je po odborné stránce zajištěn soulad záměru s požadavky na ochranu životního prostředí, včetně podzemních vod. Jelikož odbor životního prostředí Magistrátu města K. nebyl ve věci dotčeným správním orgánem, požadavek na jeho ingerenci do řízení byl neopodstatněný. Namítá-li žalobkyně špatný stav přilehlé místní komunikace, je na ní jako vlastníkově a správci této komunikace, aby splnila své povinnosti a zajistila sjízdnost a řádný stav komunikace, takže případné vlastní pochybení nemůže vydávat za důvod, proč nepovolit využití území k zřízení kompostárny, jejíž provoz (pohyb vozidel a strojů) nemá potenciál komunikaci nadprůměrně zatěžovat. Výklad předběžné otázky podaný žalobkyní by vedl k naprosté nejistotě o právech vlastníků pozemků a správní orgány se s námitkou vypořádaly správně. Obecní úřad Z. nebyl stran předmětné komunikace dotčeným silničním správním úřadem, stanovisko příslušného silničního správního úřadu bylo řádně a včas zajištěno a předloženo. Žadatelka navrhla zamítnutí žaloby a přiznání náhrady nákladů řízení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že žadatelka podala dne 8. 3. 2016 žádost o vydání rozhodnutí o změně využití území, kterou na základě výzvy stavebního úřadu doplnila dne 30. 5. 2016. S žádostí žadatelka doložila:
- projektovou dokumentaci, včetně technické zprávy, požárně bezpečnostního řešení, zakreslení situace, širších vztahů v lokalitě a rozložení odpadu v areálu kompostárny;
 - dokumenty prokazující právní důvod užívání pozemku p. č. X v k. ú. Z. u B. (nájemní smlouvu a výpis z katastru nemovitostí);

- vyjádření správců a provozovatelů veřejné technické infrastruktury (Česká telekomunikační infrastruktura a. s., Č. Distribuce a. s., RWE Distribuční služby, s. r. o., Povodí Vltavy, s. p., Středočeské vodárny, a. s.);
 - závazná stanoviska dotčených správních orgánů: Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 8. 1. 2016, Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, krajského ředitelství, ze dne 25. 1. 2016, dále Magistrátu města K., odboru životního prostředí ze dne 22. 1. 2016 (dle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů), ze dne 25. 1. 2016 (dle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů), ze dne 14. 3. 2016 (dle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů) a ze dne 22. 3. 2016 (dle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), a konečně Magistrátu města K., odboru dopravy a služeb ze dne 27. 6. 2016 (dle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů);
 - vyjádření Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 27. 2. 2015 k otázce finanční podpory záměru z prostředků Operačního programu Životní prostředí, v němž je mj. konstatováno, že záměr nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí;
 - nesouhlasné vyjádření žalobkyně ze dne 5. 8. 2015 odůvodněné obavou z šíření nepříjemného zápachu směrem do obce.
10. Stavební úřad oznámil zahájení územního řízení dotčeným orgánům a účastníkům řízení a k projednání žádosti nařídil ústní jednání, které proběhlo dne 23. 6. 2016 za účasti žadatelky a starosty žalobkyně. Podáními ze dne 22. 6. 2016 a 2. 7. 2016 uplatnila žalobkyně námitky. Opakovaně vyjádřila obavu z možného šíření zápachu v důsledku převládajících západních větrů. Dále uvedla, že jde o záměr nezkušené společnosti, která se jeví jako problematická, neboť bez pravomocného rozhodnutí již instalovala vážná zařízení a provedla první závoz odpadu. Dopravní obslužnost nelze zajistit po místní komunikaci, která je ve špatném stavu a žalobkyně nemá prostředky na její opravu. Žalobkyně navrhla řízení přerušit z důvodu chystané změny územního plánu a požadovala vypracování *„protiposudků v oblasti rozptylové studie působení zápachu a prašnosti a zároveň zatížení místních komunikací“*.
 11. Stavební úřad následně vyzval účastníky řízení k seznámení se s podklady rozhodnutí. Územním rozhodnutím ze dne 12. 8. 2016, č. j. OV/926/16-10/Br, vydal podle § 80 a § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 10 vyhlášky č. 503/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutí o změně využití území pro účel zřízení kompostárny na předmětném pozemku a současně stanovil podmínky využití území požadované závaznými stanovisky dotčených orgánů. Dále stavební úřad vypořádal námitky žalobkyně, a to s odkazem na obsah závazných stanovisek a soulad s aktuálním územním plánem obce Z..
 12. Žalobkyně podala proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, k němuž připojila písemnost označenou jako *„Stanovisko silničního úřadu“* ze dne 14. 12. 2016 a podepsanou starostou žalobkyně Mgr. L. K., podle níž Obecní úřad Z. jako silniční správní úřad ve věcech místních komunikací *„nesouhlasí s využitím komunikace pro dopravní obslužnost zamýšlené kompostárny“* a *„navrhuje zrušit rozhodnutí Magistrátu města K. o vydání územního*

rozhodnutí a zastavit řízení, jelikož povolení k provozování kompostárny není možné v současné době vydat“. Dále je připojen stejnopis posudku Ing. M. K., autorizovaného inženýra pro dopravní stavby, ze dne 8. 12. 2016 nazvaného *Posouzení stavu vozovky p.p.č. X (ostatní plocha, ostatní komunikace) ve vlastnictví obce.*

13. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění akcentoval, že záměr nepředpokládá tranzitní dopravu a stav komunikace vyžaduje pouze běžné udržovací práce, které nemají souvislost s využíváním komunikace pro příjezd ke kompostárně. V povoleném záměru je nárůst zatížení minimální. K neoslovení věcně a místně příslušného silničního správního úřadu žalovaný uvedl, že záměr se netýká zájmů chráněných zvláštním právním předpisem. Záměr nevyžaduje nové napojení na místní komunikaci a nedochází k zásahu do tělesa komunikace a silničního pozemku. Uplatní se plně institut obecného užívání k obvyklému účelu za podmínek stanovených zákonem. K otázce namítaného podstatného nárůstu zatížení místní komunikace žalovaný uvedl, že nárůst dopravy v důsledku záměru bude minimální, jde o 6 tun odpadu, tj. 3 menší nákladní automobily za týden.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť obě strany s tímto postupem vyjádřily konkludentně souhlas (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl.

Posouzení žaloby soudem

Zjištění skutkového stavu

16. Žalobkyně spatřuje nedostatky skutkových zjištění především v okolnosti, že závazné stanovisko Magistrátu města K., odboru životního prostředí, bylo vydáno „od stolu“, bez provedení „místního šetření“, které žalobkyně navrhovala. V důsledku toho nebylo stavebním úřadem dostatečně přihlédnuto k místním podmínkám, jež jsou pro zřízení kompostárny nevhodné (zejména nedostatečné zpevnění povrchu v areálu kompostárny).
17. Soud nejprve považuje za vhodné vyjasnit použitou terminologii tak, aby bylo zřejmé, co je předmětem uplatněné námitky. Pojem místní šetření užívá stavební zákon pouze v části upravující územní plánování, konkrétně jde o úkon v rámci pořizování návrhu na vymezení zastavěného území. Pokud jde o ústní jednání, to ve věci proběhlo, a to za účasti žalobkyně. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), místní šetření jako důkaz nezná, upravuje však důkaz ohledáním na místě (§ 54). K tomu soud poznamenává, že v územním řízení se neuplatňuje tzv. legální teorie důkazní a není tedy zákonem předepsáno, kterými důkazy mají být konkrétní skutečnosti prokazovány. Naopak je v zásadě na úvaze správního orgánu, které důkazy budou za účelem zjištění skutečného stavu věci provedeny, což znamená, že provedení ohledání není obligatorním důkazem (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, č. j. 7 A 82/2002-40, publ. pod č. 330/2004 Sb. NSS).

18. Návrh žalobkyně na provedení ohledání nemovité věci na místě je nutno posuzovat ve vztahu ke skutečnostem, jež mají být takovým důkazem zjišťovány, resp. prokazovány. Ze správního spisu nelze jednoznačně zjistit, co přesně mělo být dle žalobkyně předmětem ohledání (zda stav místní komunikace nebo stav povrchu na pozemku p. č. X, popř. něco jiného), ani jaké skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci a dosud správním orgánům neznámé měly být z podnětu žalobkyně tímto způsobem zjišťovány. V doplnění odvolání ze dne 15. 10. 2016 žalobkyně sice konstatovala, že písemně požádala Magistrát města K., odbor dopravy a odbor životního prostředí, o provedení místního šetření, jenž byl ovšem nekontaktní. Pracovník odboru dopravy se podle žalobkyně údajně zúčastnil „místního šetření“ v obci Z. dne 7. 10. 2016. Nicméně ze správního spisu není patrné, v rámci kterého řízení byl takový úkon proveden, ani nebyl doložen protokol o tomto úkonu.
19. Z námítky žalobkyně tedy není zřejmé, v jakém ohledu by navrhovaný důkaz změnil skutkový stav, k němuž stavební úřad dospěl, nebo jak by jeho provedení ovlivnilo či mohlo ovlivnit výrokovou část rozhodnutí o změně využití daného území. Pokud žalobkyně vyjadřovala obavy stran kontaminace podzemních vod ze zavezeného bioodpadu, je třeba poukázat na to, že stavební úřad ve výroku rozhodnutí stanovil závazné podmínky využití území, které na toto riziko pamatují. Kromě jiného uvedl, že realizací záměru nesmí dojít ke znečištění podzemních a povrchových vod ani ke zhoršení odtokových poměrů v lokalitě, a plocha kompostárny musí být nepropustná, ohraničená a zajištěná proti přítoku srážkových vod z okolí.
20. Dále je třeba uvést, že otázka konkrétního technického řešení směřujícího k zabránění případným průsakům odpadních látek do podzemních vod není předmětem rozhodování o způsobu využití území, nýbrž je posuzována až ve stavebním řízení. Ze samotné skutečnosti, že plocha není zpevněna betonovým povrchem, nelze bez dalšího dovodit, že hrozí reálné riziko znečištění podzemních vod při běžném provozu kompostárny v souladu s územním rozhodnutím. Za daného stavu věci tedy stavební úřad nepochybil, pokud neprováděl důkaz ohledáním na místě, a žalovaný neměl důvod vytýkané pochybení napravovat.
21. Podle žalobkyně správní orgány nezjistily všechny potřebné informace a rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplných či nepravdivých údajů. Nové údaje měla sdělit žadatelka při jednání zastupitelstva žalobkyně dne 27. 6. 2016. Vyšlo najevo, že stroje umístěné v areálu kompostárny budou přesouvány a využívány i v jiných provozech, z čehož žalobkyně dovodila, že deklarovaná intenzita provozu, z níž vyšel i stavební úřad, bude ve skutečnosti vyšší. Soud v první řadě konstatuje, že v době, kdy je rozhodováno o umístění určitého záměru, resp. v dané věci o změně využití území, zpravidla nelze zcela přesně vyčíslit míru nárůstu dopravy, která bude s provozem záměru spojena. Správní orgány jsou proto odkázány toliko na odborné podklady vycházející z kapacity záměru, jejichž přesnost je však třeba chápat jako kvalifikovaný odhad, nikoliv jako exaktní předpověď. I kdyby tedy tvrzení žalobkyně o tom, že žadatelka ve skutečnosti počítá při budoucím provozování kompostárny s vyšší intenzitou dopravy, bylo pravdivé, nelze mít za to, že by v důsledku mírného rozdílu v predikované intenzitě dopravy byl skutkový stav zjištěn nedostatečně. S ohledem na rozsah provozu kompostárny a jeho sezónní charakter jde v tomto případě o nepodstatný detail, který závěry správních orgánů nemohl nikterak ovlivnit. Občasné přemístění strojů využívaných v provozu kompostárny nemůže představovat nadměrné zatěžování příjezdové komunikace. Na celkových skutkových závěrech a zákonnosti rozhodnutí nic nemění ani ne zcela přesně formulovaný odhad dopravního provozu (3

menší nákladní automobily týdně zavážející celkem 6 tun bioodpadu), jenž se týká patrně jen svozu vstupního materiálu a nikoli odvážení výsledného produktu. I bez zvláštních odborných znalostí je však zřejmé, že objem a hmotnost zpracovaného produktu, tj. biologicky rozloženého substrátu, bude v porovnání s přiváženým bioodpadem nižší, tudíž i odvoz si vyžádá menší počet jízd, přičemž po vyložení odpadu v kompostárně lze k odvozu výsledného materiálu využít tytéž vozidla.

22. Na podkladě uvedených východisek soud konstatuje, že žalobní bod je nedůvodný.

Vyřešení předběžné otázky

23. Podle § 57 odst. 2 správního řádu, probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64. Pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat.
24. Předběžná otázka je právní otázka, jejíž posouzení je nezbytné pro rozhodnutí správního orgánu. Existuje-li podmiňující či podkladový akt, nic nebrání řízení dokončit, neboť předmětná otázka je vyřešena. V dané věci je třeba konstatovat, že vydání napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí stavebního úřadu nezáviselo na výsledku projednání návrhu změny územního plánu obce Z.. Pomine-li soud skutečnost, že územní plán, resp. jeho změna je svou povahou opatřením obecné povahy, nikoliv rozhodnutím, pak je třeba zdůraznit, že jeho vydání a změny jsou fakultativní a jejich obsahem není řešení otázek, jež jsou předmětem územního řízení. Ani v případě, že by obec neměla zpracován žádný územní plán, resp. nebyl by platný a účinný, nebylo by možné nahlížet na tvorbu nového územního plánu jako na řešení předběžné otázky pro konkrétní územní rozhodnutí. V posuzované věci je mezi stranami nesporné, že žalobkyně měla platný územní plán a že rozhodnutí stavebního úřadu bylo s tímto územním plánem v souladu. Neexistovala nerozhodnutá předběžná otázka, na jejímž vyřešení by vydání územního rozhodnutí záviselo. Soud se proto ztotožňuje s názorem žadatelky, že opačný výklad by nepřípustně porušoval právní jistotu účastníků řízení. Správní orgány v dané věci tedy nebyly povinny ani oprávněny přerušit řízení, jak to navrhovala žalobkyně, a vyčkávat na schválení změny územního plánu. Žalobní bod je nedůvodný.

Závazné stanovisko Obecního úřadu Z.

25. Žalobní bod vychází z předpokladu, že v dané věci byl ve vztahu k místní komunikaci umístěné na pozemku p. č. X v k. ú. Z. u B. jedním z dotčených správních orgánů silniční správní úřad a že věcně a místně příslušným silničním správním úřadem byl Obecní úřad Z.. Žalovaný to výslovně nepopírá, podmínky pro vydání závazného stanoviska ovšem neshledává. Žadatelka nicméně v řízení předložila závazné stanovisko silničního správního úřadu, Magistrátu města K., odboru dopravy a služeb. Soud tedy nejprve musel zodpovědět otázku příslušnosti silničního správního úřadu.
26. Podle § 40 odst. 5 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), obecní úřad vykonává působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací s výjimkou věcí, o kterých rozhoduje obecní úřad obce s rozšířenou působností.

27. Podle § 40 odst. 4 písm. a) a d) zákona o pozemních komunikacích obecní úřad obce s rozšířenou působností vykonává působnost speciálního stavebního úřadu ve věcech místních komunikací a uplatňuje stanovisko k územním plánům a regulačním plánům a závazné stanovisko v územním řízení z hlediska řešení místních a účelových komunikací.
28. V předmětném územním řízení by byl věcně a místně příslušným silničním správním úřadem Obecní úřad Z., neboť z povahy věci nemohlo jít o výše uvedenou působnost speciálního stavebního úřadu, ale ani o otázku *řešení místních a účelových komunikací*. Lze tedy jednoznačně konstatovat, že podle zákona o pozemních komunikacích by náležela příslušnost k vydání stanoviska týkajícího se místní komunikace obecnímu úřadu a nikoli obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, tj. Magistrátu města K.. Soud nepřehlédl, že v závazném stanovisku Magistrátu města K. ze dne 27. 6. 2016, č. j. ODaS/182/16/280, se uvádí, že pro místní komunikace je silničním správním úřadem obec Z. (správně: Obecní úřad Z.) a uvádí charakteristické příklady jeho působnosti – úprava připojení, řešení odvodnění, dotčení vedením přípojek apod. Z hlediska těchto podmínek se tedy Magistrát města K. k záměru nevyjadřoval.
29. Tzv. dotčeným orgánem je správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska (§ 149 odst. 1 správního řádu). Žalobkyně setrvala na svém tvrzení, že příslušný silniční správní úřad byl opomenut, ač jeho závazné stanovisko mělo být pro účely rozhodnutí ve věci vyžádáno a rozhodnutí z něj mělo vycházet, neuvádí ovšem konkrétní důvody, proč by napadené rozhodnutí (resp. rozhodnutí prvostupňové) mělo být podmíněno vydáním závazného stanoviska dle zákona o pozemních komunikacích. Nutnost opatřit závazné stanovisko dotčeného správního orgánu vychází z povahy řešené otázky, a tedy z předmětu řízení, kterým byla v daném případě změna využití území pro účel zřízení malé kompostárny.
30. Vyjde-li soud z obsahu žadatelkou předložené dokumentace, nelze vysledovat vazbu na pravomoc a působnost silničního správního úřadu. Jak zdůraznil žalovaný v napadeném rozhodnutí, záměr nevyžaduje nové připojení na místní komunikaci, neboť je k dispozici zpevněná příjezdová cesta k areálu bývalé cihelny. Úrovňové křížení s předmětnou místní komunikací již existuje a je pro účely kompostárny využitelné. Rovněž je pravdou, že změna využití území s sebou nepřináší žádný zásah do tělesa komunikace, do silničního pozemku, ani zásah do součástí či příslušenství místní komunikace. V daném případě nelze ani důvodně předpokládat, že místní komunikace bude provozovatelem užívána jinak než obvyklým způsobem, tedy že dojde ke zvláštnímu užívání ve smyslu § 25 odst. 6 zákona o pozemních. Zejména záměr nezahrnuje umístění inženýrských sítí či jiných nadzemních nebo podzemních vedení v silničním pozemku nebo na něm [písm. d) citovaného ustanovení] a nelze ani předpokládat, že při provozování záměru pravidelně docházelo k přepravě zvláště těžkých nebo rozměrných předmětů a užívání vozidel, jejichž rozměry nebo hmotnost přesahují míru stanovenou zvláštními předpisy [písm. a) citovaného ustanovení]. V projednávané věci proto nebylo namístě podmiňovat meritorní rozhodnutí závazným stanoviskem silničního správního úřadu podle zákona o pozemních komunikacích a Obecní úřad Z. nelze považovat za dotčený orgán ve smyslu § 149 odst. 1 věty druhé správního řádu. Stavební úřad z toho důvodu nepochybil, pokud vydal rozhodnutí bez vyžádání závazného stanoviska tohoto silničního správního úřadu.
31. Pokud Obecní úřad Z. vydal písemnost označenou jako „*Stanovisko silničního úřadu*“, nelze na ni nahlížet jako na závazné stanovisko se zákonem předvídanými právními důsledky. Nepochybil tedy ani žalovaný, pokud k obsahu tohoto stanoviska v odvolacím

řízení nepřihlédl. Na posudek Ing. M. K., autorizovaného inženýra pro dopravní stavby, ze dne 8. 12. 2016, pak lze hledět jako na podklad předložený žalobkyní jako účastníkem řízení v odvolacím řízení. V této souvislosti však soud konstatuje, že nejde o opomenutý důkaz, jak se snaží situaci vykreslit žalobkyně. Žalovaný k tomuto posudku nepřihlédl, neboť vycházel ze závazných stanovisek dotčených orgánů. Posudek ostatně neříká nic jiného, než že stav místní komunikace není dobrý a vyžaduje údržbu. Jde o místní komunikaci hluboko za horizontem životnosti, současně však slouží mj. linkovému autobusu a „*může ještě delší dobu sloužit při relativně minimální údržbě*“ (str. 3). Nelze sice vyloučit, že předmětná změna využití území může z části přispět k dalšímu zhoršení stavu místní komunikace i při nepřekročení mezí obecného užívání, avšak její špatný stav ani jeho případné další zhoršování nemá bezprostřední příčinnou souvislost s novým využitím předmětného území a nemůže být důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Je odpovědností a zákonnou povinností obce, tedy v daném případě žalobkyně, aby dbala o řádný stav místních komunikací na jejím území, jejichž je vlastníkem (§ 9 odst. 1 a 3 zákona o pozemních komunikacích).

32. Na základě výše uvedených skutečností soud shledal, že žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. Soud neprovedl dokazování žalobkyní navrženými důkazy pro nadbytečnost, neboť veškeré skutečnosti podstatné pro posouzení věci zjistil z předloženého správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí. S obsahem stanoviska Obecního úřadu Z. ze dne 14. 12. a posudkem Ing. M. K. ze dne 8. 12. 2016 se soud seznámil (a vypořádal se s nimi), neboť jsou součástí správního spisu.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžné plnění jeho úředních povinností.
36. Osobám zúčastněným na řízení soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim nebyla soudem uložena žádná povinnost ani nenavrhly přiznání náhrady nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu